

DOUG SAUNDERS

Myten om den muslimske invasion

Er den vestlige verden
truet af indvandrerne?

∩ndelsti

Indhold

FORORD v/ professor Jørgen S. Nielsen 7

FØRSTE DEL: Populær fiktion 11

1. De nye naboer 13
2. Vanvid i halvmånens tegn 23
3. Eurabias politiske partier 41
4. En meget amerikansk invasion 49

ANDEN DEL: Fakta 57

5. Befolkning 61
6. Integration 91
7. Ekstremisme 117

TREDJE DEL: Vi har været her før 154

8. Den katolske invasion 157
9. Den jødiske invasion 173

FJERDE DEL: Det vi burde være bekymrede over 189

10. Opfindelsen af det muslimske folk 191
11. Problemet med integrationen 197
12. Privatiseringen af religionen 205
13. At flygte fra kulturens fængsel 215

EPILOG, 1. DEL: Den muslimske invasion
og den europæiske krise 225

EPILOG, 2. DEL: De hjemvendte jihad-krigere 235

Nogle ord til tak 244

Noter 246

Vi har været her før

DET LIGGER I MENNESKETS natur, at vi har det med at komprimere og forenkle fortidens begivenheder og huske den nyere histories traumer og kriser som mere kortvarige og enkle, end de i realiteten var. Når lignende fænomener forekommer i vores tid, synes de mere indviklede og uforudsigelige og vanskeligere at få hold på. Psykologer kalder det ”erindringsforvrængning” (*hindsight bias*), hvilket betyder, at alt synes større og mere permanent, når det endnu ikke er forbi.

Da millioner af mennesker kom til Vesten, fattige og som religiøse minoriteter, blev det forbundet med noget traumatisk, politisk kontroversielt og undertiden voldeligt, og det havde en fremtrædende plads i vores politiske bevidsthed i det meste af to generationer. Vi husker fortidens bølger af sydeuropæiske katolikker og østeuropæiske jøder, der ankom i laser, slog sig ned i farverige kvarterer og – i hvert fald i de engelsktalende lande – hurtigt kom på fode og smeltede sammen med den øvrige befolkning. Vi glemmer, at sønnerne af dem, der kom fra Polen og Irland, ikke klarede sig bedre økonomisk end deres fædre, at de religiøst ofte var mere

ekstreme, og at de nægtede at gifte sig uden for deres etniske kreds. Vi glemmer, at dette blev betragtet som en trussel mod vores demokrati og vores civilisation. Vi glemmer, at det nærmest var almengyldigt i omtrent trekvart århundrede at betragte disse mennesker som medlemmer af en fremmed civilisation; at nære mistillid til dem, fordi vi gik ud fra, at de var motiverede af deres religion; at forbinde dem med vold; at tro, at de bevidst nægtede at lade sig integrere. Og vi fandt, at der var masser af beviser til støtte for disse mistænksomme holdninger.

Integrationen af katolske og jødiske indvandrere i vores samfund varede meget længere, end vi husker. Vi kan ikke lade være med at tænke, at alt er anderledes denne gang. Men hvis ikke vi skal havne i erindringsforvrængningens fejltagelser, bør vi tage os tid til at huske, hvordan det virkelig var.

8.

Den katolske invasion

HVIS MAN HAVDE BOET i USA i 1949-1950, havde det været næsten umuligt at komme uden om Paul Blanshards bog *American Freedom and Catholic Power*. Den lå i 11 måneder på New York Times' bestsellerliste, blev anbefalet af bogklubben Book of the Month, førsteudgaven blev solgt i 240.000 eksemplarer og kom i 26 genoptryk i USA og over hele verden. Også en andenudgave blev en stor succes i 1958. Bogen er nu stort set forsvundet ud af den offentlige bevidsthed, men i en periode var det nærmest sådan, at der lå et eksemplar fremme på sofabordet i alle veluddannede, angloamerikanske middelklassehjem.

Hvad var det for nogle tanker, som alle blev grebet af? Blanshard slog alarm over flodbølgen af romersk-katolske indvandrere i USA. Han advarede om, at den var en voldsom trussel mod demokratiet, mod lighed og sekulære værdier. Immigranterne kom fra lande, der næsten alle var autoritære, religiøst fundamentalistiske, imod kvinders rettigheder og præventionsmidler. Katolikker var tilhængere af varige, uforanderlige, kirkeligt fastlagte dogmer, der ikke så meget var trosbetingede som politisk ideologiske: "Et levn efter en middelalderlig, autoritær

tankegang, som ikke har nogen retmæssig plads i et demokratisk amerikansk miljø.” Blanshard beskyldte katolikkerne for, at de hverken kunne eller ville integreres, de skabte parallelsamfund i amerikanske byer og konspirede om at udbrede deres tro endnu mere. Katolicismen var i bund og grund et ”udemokratisk system under en fremmed magts kontrol.” Hurtigt voksende katolske familier ”overgår i vækst de ikke-katolske dele af vores befolkning” og ville snart gøre et forsøg på at få kontrol over præsidentembedet og indføre guddommeligt lov gennem en ”katolsk plan for Amerika”, som skulle føje et tillæg til forfatningen, der gjorde USA til en ”katolsk republik”.

Beviset for katolikkernes hang til yderligtgående social kontrol fandt han i de religiøse ekstremister med sort hovedtørklæde, nonnerne. De repræsenterede kirkens forsøg på at genskabe ”en tidsalder, hvor kvinder skal have nydt at underkaste sig og hengive sig til selvfornedrelse.” Ydermere hævdede han, at de fleste kriminelle i de amerikanske byer var katolikker, og at enhver stor katolsk samfundsgruppe var præget af vold, fascisme, kriminalitet og terror. Man måtte i USA have en ”modstandsbevægelse”, der kunne imødegå ”præsternes antidemokratiske handlemåder og ... ethvert intolerant eller separatistisk eller uamerikansk træk i disse handlemåder.”

Blanshard var så langt fra en ubetydelig pamfletsriver eller religiøs fantast. Han var chefredaktør på *The Nation* og aktiv advokat og anklager udpeget af New Yorks borgmester Fiorello La Guardia til at lede Department of Investigations and Accounts, hvor han afslørede både svindel og korruption. Tidligere havde han været ansat

i udenrigsministeriet og en succesfuld udenrigskorrespondent. Kort sagt var Blanshard en velestimeret person blandt sekulære intellektuelle i USA. I lighed med Bruce Bawer og Geert Wilders fra en senere generation var han en engageret liberal, der i konservatismen i de nye indvandrerkvarterer så en række alvorlige trusler mod liberalismens grundværdier. Både Albert Einstein og Bertrand Russell priste hans bog, og John Dewey talte om dens "eksemplariske forskning, gode dømmekraft og takt."

Og Blanshards bog var langt fra den eneste. Som historikeren John T. McGreevy fortæller: "Ifølge redaktørerne på *The New Republic* og *The Nation*, en lang række akademikere inden for humaniora og samfundsvidenskaberne og adskillige indflydelsesrige personer inden for reformjødedommen og den protestantiske kirke, ville de katolske autoritære principper kunne kvæle den videnskabelige ånd, frembringe voksne mennesker uden psykologisk selvstændighed og have en katastrofal indvirkning på den nationale enhed på grund af det voksende antal børn, der blev optaget i katolske skoler."¹¹⁵ Den amerikanske teolog Reinhold Niebuhr udtalte sig advarende ligesom historikeren Lewis Mumford og John Dewey, fordi de mente, at katolikkerne ville kunne blive en femte kolonne.

Ligesom litteraturen om den muslimske invasion er en overdrevent pessimistisk reaktion på den reelle trussel ved jihadistisk terrorisme og islamistisk fundamentalisme, reagerede Blanshard og hans bevægelse på de meget reelle problemer med fascisme og tilbageståenhed i store dele af den romersk-katolske verden, som ofte blev

overført til de irske og italienske kvarterer i form af massekriminalitet og politisk ekstremisme. Der var kommet katolske indvandrere i stort tal igennem 70 år, og det syntes som om, at nogle af dem ikke blev mere integrerede, snarere mindre. Terrorangreb i USA og Storbritannien udført af irere og italienere lå friske i folks erindring. Katolske grupper drev lobbyvirksomhed for at få separat religionsundervisning. Verden havde lige gennemlevet en chokerende krig og flere årtiers totalitarisme, hvor det katolske Spanien, Italien og Østrig var blevet renlivede fascistiske stater. Irlands loyalitet under krigen havde været stærkt tvetydig. Indvandrere fra disse lande syntes at have bragt deres åndelige og ideologiske sygdomme med sig og syntes klar til at inficere deres nye værter.

Dette var også det herskende synspunkt i efterkrigstidens Canada, hvor en kolossal mangel på arbejdskraft havde medført et desperat behov for indvandring andre steder fra end fra Storbritannien og Nordeuropa. Gentagne interne regeringsnotater advarede om, at europæiske katolikker ikke kunne assimileres i demokratiske lande. Ifølge et notat fra Laval Fortier, direktøren for afdelingen for oversøisk indvandring, er italieneren ”ikke den type, vi ønsker i Canada. Hans levestandard, hans livsførelse, sågar hans kultur er så anderledes, at jeg tvivler på, at han kan blive et gode for vores land.” Italienerne blev, sammen med de fleste andre katolske grupper, klassificeret som ”ikke-foretrukne”. Ikke desto mindre ankom de i stort tal.¹¹⁶

Blanshard udpegede selv Canada som et eksempel til skræk og advarsel og henviste til Quebecs katolske flertal og provinsens finansiering af separate katolske

skolebestyrelser. ”I Canada,” skrev han, ”har den katolske kirke opbygget en stat i staten, fordi den britiske regering har tilladt, at skattemidler bliver brugt på skolesystemer, der tilpasser katolske børn til først at være katolikker og dernæst canadiere. Mange canadiere mener, at det er for sent at redde Quebec-provinsen fra de middelalderlige kræfter, og at den, i lighed med Eire, bliver en særskilt nation.”¹¹⁷

Dette udbrud af antikatolsk frygt efter krigen var ikke første gang, udsigten til en ”katolsk invasion” havde oppisket stemningen i den amerikanske offentlighed. Da indvandring i stor skala fra Europas katolske lande for alvor begyndte sidst i det 19. århundrede, forekom det mange, at de nyankomne var fra en fuldstændig anderledes civilisation, der skabte deres egne kvarterer og uddannelsessystemer og påvirkede staten til at måtte leve efter deres egne religiøse love, og de importerede former for vold – både nationalistisk og anarkistisk terror – som man aldrig før havde set tilsvarende hos andre religiøse minoriteter. Iernerne, italienerne, de østeuropæiske jøder blev hver især betragtet som noget anderledes og hidtil ukendt. Og hver gang hørte man det samme: *Tidligere bølger af indvandrere kom fra en race og en civilisation, der mindede om vores, men den her gruppe er anderledes. De kommer fra en fremmed kultur, og de vil aldrig kunne dele vores værdier.*

Men grænserne for ”vores civilisation”, der var sat af engelsktalende personer, blev ved med at ændre sig. Først gik de ved personer fra de britiske øer (minus Irland), derpå ved det nordvestlige Europa (efter at tyskerne og skandinaverne var blevet accepteret sidst i det 19. århun-

drede). Først sidst i det 20. århundrede måtte ”vores civilisation” omfatte alle vesteuropæere. Så tidligt som i 1922 kunne forskeren John Palmer Gavit se mønstret: ”Hver indvandringsfase [i Nordamerika] har været sin tids ’nye indvandring’. Hver gang er den blevet betragtet med ængstelse. Hver gang er den blevet beskrevet som den sikre vej til folkets fysiske forfald og ødelæggelsen af levestandard og medborgerskab.”¹¹⁸

I 20 år efter den store hungersnød var hundredtusinder af irere taget til England, hvor de dannede kæmpestore og ret så afsondrede slumkvarterer i London. I lovens forstand var de britiske statsborgere, men for de fleste londonere var de upålidelige, mærkelige fremmede. I 1867 lod irske nationalister en bombe springe ved muren til Clerkenwell-fængslet i et forsøg på at befri fængslede, militante irere. Seks forbipasserende blev dræbt. Med ét var katolikkerne også potentielle terrorister. Bombesprængningen rystede London, og snart svirrede det med rygter om irske terrorister, der gravede tunneler under Themsen for at sprænge Big Ben og St. Pauls Cathedral i luften. En opfordring til byens borgere om at patruljere i gaderne fik 166.000 til at melde sig frivilligt. I de følgende år forøvede fenierne* bombeattentater mod snesevis af offentlige bygninger, deriblandt Scotland Yard, London Bridge, Underhuset, Tower of London og med ødelæggende effekt op gennem 1880’erne: Londons

* *The Fenians*, fenierne, var en irsk nationalistisk bevægelse stiftet i 1858, der (ofte med magt) kæmpede for en uafhængig irsk republik. Betegnelsen ”Fenians” bruges også om irske nationalister i almindelighed. (o.a.)

undergrundsbane. Før disse attentater havde befolkningen blot skævet til deres isolerede, dybt religiøse naboer. Nu frygtede de dem.

Som det gælder islamistiske bombemænd i dag, opfattede offentligheden i vid udstrækning ikke den irske politiske vold som noget, der var baseret på politik eller nationalitet, men simpelthen som et udslag af indvandrernes religion. Historikeren Leo Lucassen konstaterer, at de irske indvandrere ”var almindeligt forhadte, fordi de var fattige og nationalistiske, men især fordi de var katolikker ... Katolicismen blev af den overvejende anglikanske befolkning anset for at være noget, der repræsenterede en helt anden kultur og et helt andet verdenssyn, og man frygtede den på grund af dens globale og ekspansive ambitioner.”¹¹⁹

Imellem sine embedsperioder som liberal premierminister skrev William Gladstone en uhyre populær pamflet, *The Vatican Decree*, [Vatikandekretet], der hævdede, at katolikkerne i Storbritannien ikke kunne være loyale både over for den britiske stat og over for paven (som Vatikanet havde erklæret for ufejlbarlig i 1870). Katolicismen, skrev han, var ikke en åndelig bekendelse, men ”et asiatisk monarki: Intet andet end et svimlende højdepunkt af despotisme og betingelsesløs, religiøs underkastelse.” Katolikkerne var opsatte på at erstatte britisk frihed med et autoritært styre og gennemtvunge ”deres fjendtlighed over for tidens liberale tendenser” og skjule deres ”forbrydelser mod friheden under en kvælende sky af røgelse.” Pamfletten blev hurtigt populær i USA, hvor den katolske indvandring, der førhen havde været mål for rejsende prædikanter, populistiske bevægelser og alskens

fantaster, pludselig var blevet årsag til alvorlig bekymring for landets elite.

USA har naturligvis altid været et indvandrerland, men de tidligere bølger havde i vid udstrækning været protestantiske. Flertallet af irske indvandrere havde hidtil været skotsk-irske protestanter, der var blevet fulgt af tyskere og skandinaver med samme religion, og de var gradvist blevet accepteret. Men fra omkring 1880'erne kom der langt flere indvandrere til Nordamerika, og de kom i stigende tal fra Syd- og Østeuropa. Fra 1896 og i årtier efter var flertallet af indvandrere ortodokse kristne, jøder og i høj grad katolikker. I 1882 kom kun 13 procent af indvandrerne i USA fra Syd- og Østeuropa, i 1907 var andelen steget til 81 procent, og det årlige indvandrerantal var fordoblet fra 648.000 til 1,2 million. Langt den største gruppe var katolikkerne. Alene Italien bidrog med 200.000 indvandrere om året i århundredets første årti. I 1920 var katolikkerne ved at være i flertal i adskillige af de oprindelige delstater.

Francis Walker, leder af US Census Bureau, USA's folketællingsmyndighed, skrev i 1896 bekymret, at denne katolsk-dominerede indvandring ”er en sag, som ingen tænkende patriot kan se på uden den største angst og bæven. De er besejrede mennesker fra besejrede racer og repræsenterer de største nederlag i kampen for eksistensen.” Walker var overbevist om, at katolikkernes (og jødernes) høje antal fødsler ville medføre, at USA's befolkning blev løbet over ende, fordi de indfødte amerikanere var blevet alt for selvtilfredse og moralsk forfaldne til, at de ville kunne bringe tilstrækkeligt mange børn til verden.¹²⁰

At katolikkerne og jøderne havde så store børneflokke, blev betragtet som en stor trussel, især fordi indfødte amerikanere med deres liv i byerne og en relativt bekvem tilværelse lod til at præstere et lavere fødselstal. Selv præsident Theodore Roosevelt gav udtryk for bekymring og opfordrede den indfødte amerikanske kvinde til at blive ”en god hustru og en god mor, der dygtigt og villigt gør sin vigtigste og største pligt som kvinde, nemlig at opfostre – som sig hør og bør – i alle henseender sunde og raske børn i så stort et tal, at racen forøges og ikke formindskes.” Masser af amerikanere læste advarslerne fra antropologen Madison Grant, der i en halv snes oplag af sin ”videnskabeligt racistiske” bog *Passing of the Great Race* [Den Store Races Død] skrev om ”de indfødte amerikaneres hurtigt faldende fødselsrate, der skyldes, at de fattigere klasser af kolonial herkomst ikke vil sætte børn i verden, der på arbejdsmarkedet skal konkurrere med slovakker, italienere, syrere og jøder.”

Blandt de mest indædte modstandere af katolsk indvandring var pionererne blandt feministerne og forkæmperne for kvindelig stemmeret i slutningen af det 19. århundrede. Som forløbere for de antiislamiske feministers argumenter et århundrede senere advarede de om, at katolicismens strenge og urokkelige regler om ulighed mellem kønnene låste kvinderne fast, og at indvandringen af katolikker stod i vejen for kvinders ligestilling. ”Det er ikke muligt,” skrev Elizabeth Cady Stanton, en af grundlæggerne af den amerikanske bevægelse for kvinders rettigheder, ”for en udlænding og katolik at fatte storheden i den amerikanske idé om individets rettigheder ... Menneskesindet bevæger sig hele tiden mellem autoritetens

og individualismens yderligheder, og hvis det første, den katolske idé, får lejret sig i menneskenes sind, så ringer dødslokkene for de amerikanske frihedsrettigheder.”¹²¹

Truslen om de katolske indvandreres magtovertagelse og vold blev snart et vigtigt tema under de føderale valg. Rutherford B. Hayes, USA's 19. præsident, kastede sig ud i national politik med en guvernørkampagne i Ohio, hvor han heftigt angreb sine demokratiske modstandere for at vedtage love, der tillod katolske præster at besøge statsfængsler og sindssygeanstalter, hvilket han hævdede var begyndelsen til et angreb på grundlæggende frihedsrettigheder. James Garfield, hans efterfølger i Det Hvide Hus, gik samme vej, idet han beskrev katolsk indvandring som et angreb på ”den moderne civilisation”.¹²² Ledende skikkelser fra litteraturens verden sluttede sig til kampagnen, ført an af Ralph Waldo Emerson. ”Det ligger i romerkirkens politiske karakter,” skrev han, ”at den er uforenelig med vores forfatning, og den er derfor ikke velkommen her.” Redaktørerne på *The New York Times*, *The Chicago Tribune* og *The Nation* advarede alle indgående mod den katolske trussel.

Men selv om panikken over den katolske indvandring fandtes både til venstre og til højre, så var det langt fra en enstemmig opfattelse. Der kom en modreaktion blandt politikere, der kunne huske, at deres egne familier var blevet udsat for lignende manisk fjendtlighed. Da Grover Cleveland, USA's 22. (og 24.) præsident, i 1880 blev bedt om at underskrive en lov, der krævede, at indvandrere beherskede engelsk flydende, skrev han, at ”det ligger inden for vores erindring, at der var en tid, hvor det samme blev forlangt af indvandrere, der nu sammen

med deres efterkommere hører til blandt vores ypperste medborgere.” Den slags indvandrervenlige holdninger kom der flere af i begyndelsen af det 20. århundrede. Det var den periode, hvor begrebet ”smeltedigel” og de ideer om multietnisk pluralisme dukkede op, som først efter 1960’erne skulle blive bredt anerkendte. I løbet af denne periode var der stadig flere tegn på, at tolerancen blev almindeligt udbredt.

Men de inkluderende holdninger kunne endnu ikke overvinde frygten for de katolske indvandreres politiske ekstremisme og vold, en frygt, der blev forstærket, da en naturaliseret indvandrer fra en østeuropæisk katolsk familie, den radikale anarkist Leon Czolgosz, myrdede præsident William McKinley i 1901. Attentatet fandt sted, samtidig med der var en stigning i terrorangreb og optøjer, som for manges vedkommende var iværksat af italienske og østeuropæiske katolikker. Det hele kulminerede i en række anarkistiske terrorbombninger udført af italienske katolikker frem mod 1920. Baggrunden for voldsudøvelsen var arbejdskampe og politisk vrede og bestemt ikke religion, men offentligheden og de politiske ledere så den som en direkte følge af indvandringen fra den despotiske og voldsplagede katolske verden.

Man nærrede også mistro til katolikkerne, fordi det var, som om de havde en politisk dagsorden. Uanset om de katolske indvandrere var tyske, italienske eller irske, stemte de ofte en bloc. Og det, skrev historikeren Ray Billington, ”gav indtryk af, at alle indvandrerne handlede i overensstemmelse med en generel ordre, og at denne ordre kom fra den katolske kirke.”¹²³ Mange katolikker følte sig splittede mellem, om de skulle lade sig integrere

i det omgivende samfund eller klumpe sig sammen for at beskytte familierne mod en syndefuld, truende verden. Sidst i 1800-tallet tilsluttede et stort antal europæiske katolikker sig liberalismen eller gallikanismen – ideen om, at skik og brug i indvandrernes nye hjemland skulle være overordnede i forhold til den kirkelige doktrin – men der var også en modbevægelse mod den form for modernisering. ”I en stor del af det 19. århundrede,” skrev to katolske historikere, ”var katolikkerne i USA de uassimilerede, undertiden voldelige, ’religiøse afvigere’. Ofte talte de ikke engelsk, eller de gik ikke i skole. Nogle af deres religiøse kvinder, nonnerne, bar en særlig klæde- dragt. Deres religiøse praksis og tro – fra rosenkrans til nadverlære – forekom mange amerikanere at være overtroisk nonsens. Og det mest utålelige var, at katolikkerne ikke syntes at være tilstrækkeligt taknemmelige for, at de kunne bygge kirker og dyrke deres tro i et demokrati, hvilket var rettigheder, der undertiden blev nægtet protestanter og jøder i katolske lande, især Italien.”¹²⁴

Fader Bernard Hafkenscheid, ledende jesuit i USA, advarede sine trosfæller mod at lade sig assimilere for meget, og han skrev, at ”vi er kirkens og sandhedens børn, vore modstandere er kættere eller ikke-troende, så det er vores pligt at gå i offensiven og afsløre protestantismens og gudløshedens fejlagtige doktriner for alverden.” Som det kom til at gælde fremtidige, religiøse minoritetsgrupper, henfaldt anden generation af katolske indvandrere ofte til en konservatisme og fundamentalisme, som ville have forekommet fremmed i deres hjemlande. Det skulle dog vise sig at blive kortvarigt (de fleste katolikker er liberale i dag), men disse tidlige indvandrerbølger syn-

tes at bekræfte nogle af de værste stereotype opfattelser af katolikker.

Som reaktion på offentlighedens stigende uro anvendte Washington et beløb af hidtil uset størrelse på Dillingham-kommissionen, der skulle undersøge indvandringen. I den 41 bind store rapport fra 1911 fremgik det, at USA helt og holdent var en nation af indvandrere, men den opdelte nydeligt befolkningen i efterkommere af ”den gamle indvandring” (som ifølge rapporten ”i det store og hele var nybyggere, der kom fra de mest progressive dele af Europa med henblik på at falde til i Den Ny Verden”) og efterkommere af ”den nye indvandring”, hvoraf mange var katolikker og jøder (”som stort set var ufaglærte mænd, der for en stor dels vedkommende var fra mindre progressive og mindre udviklede lande i Europa,” og som ”primært slår sig ned i byerne sammen med deres egne racefæller og danner ’kolonier’ ... der isolerer dem fra amerikansk indflydelse og derfor kommer til at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet”). Kommissionen konkluderede, at radikalisme og kriminalitet ikke var forbigående fænomener, men iboende egenskaber i adskillige romersk-katolske ”racer”, især italienere.

Kommissionens arbejde førte til vedtagelsen af to føderale love, som radikalt ændrede billedet af USA: I 1921 *The Emergency Quota Act* [Den ekstraordinære kvotelov] og i 1924 *The Immigration Act* [Indvandringsloven], der for første gang satte grænser for indvandring ud fra national oprindelse. Lovene forbød indvandring fra Asien og Afrika og reducerede drastisk antallet af italienere og jøder, der måtte komme ind i USA. Antallet af italienere faldt fra 200.000 i 1910 til blot 4000 efter 1924. Men

frygten forblev uformindsket og blev i de følgende årtier forstærket af den tiltagende vold i omverdenen. Den dødbringende bølge af indvandrede italienske terrorister, som gennemførte snesevis af bombeattentater mod politikere og forretningsfolk i 1919 og det voldsomme bombeangreb i Wall Street i 1920; fascismens voksende spøgelse i det katolske Europa og en stigende katolsk lobbyvirksomhed for at få statsfinansierede kirkeskoler – alt dette fik i årtiet før Anden Verdenskrig amerikanerne til at betragte deres katolske naboer med endnu større mistænksomhed. Det havde påfaldende lighed med den kombination af al-Qaeda-terrorisme, ekspanderende islamistisk politik i udlandet og sharia-tribunaler derhjemme, der senere skulle få dem til at se skævt til deres muslimske naboer.

Frygten for den katolske indvandring aftog ikke efter krigen. Katolikernes religiøse og politiske samhørighedsfølelse havde vakt dyb mistro, og de blev ofte opfattet som repræsentanter for en fremmed og fjendtlig civilisation – ikke bare af Blanshard og hans ligesindede, men af en stor del af landets intellektuelle. Sociologen Theodor Adorno fik bred støtte i Nordamerika, da han konkluderede, at nazismen havde haft rødder i Sydtysklands katolske kultur. Den amerikanske sociolog Seymour Martin Lipset fulgte denne tankegang og hævdede, at den stærke katolske støtte til senator Joseph McCarthys antikommunistiske heksejagter var bevis for, at katolikkerne var naturligt modtagelige for despotisme. Socialpsykologen David McClelland skabte sig en karriere på opdagelsen af, at katolske familier frembringer færre børn med ”højt præstationspotentiale”, hvilket han brugte til at forklare

Italiens, Spaniens og Irlands relativt udbredte fattigdom sammenlignet med Storbritannien og Norge. Resultatet var, at da Blanshard i 1949 opfordrede til antikatsk mobilisering, var det oplagt for mange amerikanere, canadere og briter, at den katolske indvandring udgjorde en alvorlig trussel.¹²⁵

Op gennem 1950'erne diskuterede forskere og journalister ivrigt muligheden for, at kombinationen af katolsk illoyalitet, en ny bølge af katolsk indvandring samt ultrahøje fødselsrater blandt katolikker kunne føre til valget af en katolsk præsident, der ville påtvinge landet religiøse love. Da Blanshards profetier syntes at ville gå i opfyldelse – og alligevel ikke gjorde det – med indsættelsen af en katolsk præsident i 1961, John F. Kennedy, var det, som om hele den ideologiske konstruktion faldt sammen. Det viste sig, at katolske amerikanere simpelthen var amerikanere. Nærmest over en nat forsvandt hysteriet om den katolske invasion fra den engelsktalende verden. Efter 1960'erne kunne protestanter, jøder og katolikker tage hinanden i hånden og vente på, at de kunne forenes i frygt for den næste invasion af truende fremmede.

9.

Den jødiske invasion

JØDERNE ER BLEVET mødt med had og mistro i de vestlige lande i årtusinder, og siden det 12. århundrede har de i perioder lidt under ghettoisering, fordrivelse og massedrab. Men det, der skete i de 75 år fra 1870 til 1945, var nyt. Millioner af jøders masseudvandring fra Østeuropa affødte modvilje og frygt i et omfang, man aldrig før havde oplevet. Mens jøderne i Vesten tidligere havde været uglesete på grund af deres formodede succes og elitestatus – tilhørende de højeste kredse – så afviste man disse nye indvandrere som totalt fremmede. De talte et andet sprog, opretholdt sære og konservative religiøse skikke og syntes fast besluttede på ikke at ville lade sig integrere. Antisemitiske aktivister udnyttede den offentlige mistænksomhed og gjorde alle troende jøder til mulige trusler. I Storbritannien og Nordamerika var resultatet intolerance og udelukkelse, men i Centraleuropa var det rent had og mord, der kulminerede i den nazistiske holocaust.

I slutningen af det 19. århundrede førte en ny nationalisme i Rusland og det tidligere habsburgske rige til pogromer og fordrivelse af jøderne. I begyndelsen flygtede

de til de centraleuropæiske hovedstæder. Men efter 1885 fordrev Preussen både russere og polakker (de fleste af dem jøder) fra landet, og de flygtede mod vest. Mellem 1881 og 1899 steg den jødiske emigration fra Østeuropa fra 3.000 til 50.000 om året. I 1935 var tallet 135.000. Mange rejste til Tyskland og Frankrig, endnu flere gik om bord i skibe for at flygte endnu længere væk. I 1890'erne evakuerede seks skibe om ugen jøder fra de baltiske stater. USA og Canada var ofte målet, men mange emigranter gik fra borde i Storbritannien. Da Første Verdenskrig brød ud, var der ankommet mindst 120.000 jøder til de britiske storbyer.¹²⁶

Som William Brustein skriver i sit værk om moderne europæisk antisemitisme, så ændrede de nye indvandrere offentlighedens opfattelse af jøderne. Den traditionelle antisemitisme forekom sjældent i århundredet efter oplysningstiden, efterhånden som kirken ikke længere havde magten til at udtale sin modvilje, og jøderne blev accepteret både juridisk og politisk. Storbritannien valgte endog Benjamin Disraeli, som havde jødiske forældre, til premierminister. Men den ”jødiske invasion” skabte en ny opfattelse, der hurtigt bredte sig både blandt ikke-jøder og de jøder, der allerede boede i landet:

De nye, jødiske indvandrere, der hovedsageligt kom fra Rusland og det habsburgske kejserrige, adskilte sig i påklædning, sprog og skikke fra de mere assimilerede sefardiske jøder ... Det var ikke bare den pludselige og dramatiske forøgelse af den jødiske befolkning, men måske snarere de mærkelige skikke og det mærkelige udseende hos de østeuropæiske jøder eller *Ost-Juden*,

som vakte den racistiske opfattelse af jøderne i Vesten. De fleste af disse nyankomne ashkenazi-jøder fra det østlige Centraleuropa var kommet fra en isoleret, førmoderne civilisation, hvor de kun havde vist begrænset interesse for at tage værtskulturen til sig ... De østeuropæiske jøder og deres vesteuropæiske trosfæller var yderst forskellige. I modsætning til de vesteuropæiske jøder var de østeuropæiske typisk mindre assimilerede og mere orienterede mod jiddisch og religiøs ortodoksi, de var mindre tilbøjelige til at gifte sig på tværs af religion og til at holde en lav fødselsrate og havde ofte lavere middelklasse-arbejde eller proletararbejde og støttede zionismen eller socialismen ... Beskrivelsen af de østeuropæiske jøder som fanatiske, tilbageskuende, overtroiske og uoplyste kom både fra ikke-jødisk og jødisk hold.¹²⁷

I både London og New York blev de jødiske indvandrer-kvarterer hurtigt opfattet som parallelsamfund, hvis fremtræden, skikke og behandling af kvinder syntes at stamme fra Middelalderen. Reformjødedom og liberal jødedom, som havde mange tilhængere i det kosmopolitiske Vesteuropa, var så godt som ukendt blandt de hundredtusinder af nyankomne, hvis tro var strengt ortodoks og konservativ. De nye indvandreres mørke tøj og hovedbeklædning blev hurtigt symboler på en konflikt mellem civilisationer.

I London skriver Robert Winder i sin bog om indvandring i Storbritannien, at "de jødiske kvarterer ændrede meget hurtigt og slående karakter: Sorte hatte, langt hår, skæg, skilte på jiddisch over butikkerne, kosher-slagtere,

og brudstykker af, hvad de forvirrede lokale opfattede som sær, fremmed musik fra lokalerne højere oppe i husene. De skilte sig med andre ord ud og var isolerede, samlede i *hebrot* – små, uafhængige, religiøse grupper, der vendte sig bort fra verden omkring dem.” Man begyndte at forbinde de nye jøder med kriminalitet og vold (skønt der ikke var noget, der indikerede, at kriminalitet forekom hyppigere end i andre fattige kvarterer). Da Jack the Ripper begik sine mord i 1888, gik offentligheden og medierne i almindelighed ud fra, at ”han måtte være en af disse nådesløse, jødiske voldsmænd,” der havde gjort Whitechapel til et frygtet kvarter.¹²⁸

The Evening Standard bragte en meget læst artikelse-rie om den trussel, som de jødiske enklaver i Whitechapel og Spitalfields udgjorde. En af artiklerne, *Problem of the Alien* [Problemet med den fremmede], fortalte, at byen blev ”løbet over ende af uønskede elementer”, der havde skabt ”store områder beboet af fremmede.” Andre beskrev disse farlige, kriminelle kvarterer med de ”dunkle og skræmmende gyder,” som ”ingen ud over de lokale vil bevæge sig igennem efter mørkets frembrud.” Så stor var risikoen for at blive ”overfaldet og lemlæstet.” Man sagde, at jødiske anarkistiske bander drev cafeerne, der skulle ”lokke de arme fluer i fælden”, hvor ofrene ville blive frataget deres penge eller radikaliseret. Jøderne blev i almindelighed forbundet med politisk ekstremisme og vold. Den russiske revolution i 1917 og den bolsjevikiske bevægelse – på nogle måder den tids modstykke til islamistisk ekstremisme i dag – blev i mange europæiske landes medier karakteriseret som noget, der blev ledet af jøder. Det meget anvendte udtryk ”judeo-bolsjevisme”

modsvarede vore dages "islamo-fascisme". I Vesteuropa diskuterede man dengang ofte kommunistisk og anarkistisk ekstremisme og terrorisme som etniske snarere end politiske fænomener. "Efter 1918," skriver den britiske historiker Tony Kushner, "var talerørene for High Toryism,* – The Times, The Morning Post og The Spectator – hurtige til at beskyldte jøderne for at være den centrale kraft bag bolsjevismen og i det hele taget for at udgøre en generelt ondsindet verdensmagt ... De opfattede i det hele taget jøderne som fremmede, hvis magt skulle begrænses."¹²⁹

Noget lignende skete i endnu større omfang i Nordamerika. Mellem 1880 og 1914 indvandrede millioner af jøder til USA; i 1917 var deres antal sekstendoblet til 3,9 millioner eller cirka 3,3 procent af landets befolkning. I modsætning til den lille og relativt velhavende gruppe af fortrinsvis tyske jøder, der tidligere var kommet til USA, var de østeuropæiske jøder, som historikeren David A. Gerber skriver, "fattigere, da de ankom, og havde større tilbøjelighed til at samle sig i indvandrerslummen i storbyerne i nord; de var mere plagede af sociale problemer som fattigdom, omsorgssvigt og arbejdsløshed, og de var ofte førmoderne i livsførelse og traditionelle i religiøse forhold."¹³⁰ Selv om der ikke var nogen beviser for, at jøderne var mere kriminelle end de indfødte amerikanere, var det en udbredt overbevisning, at deres kvarterer vrimlede med kriminelle bander og politiske ekstremister. Det største af kvartererne, Manhattans Lower East

* *High Toryism* kan nærmest sammenlignes med højkonservatisme. (o.a.)

Side, forblev tæt pakket og stærkt overbefolket og havde i årtier ry for at være et farligt område.

Politiet havde en særlig antipati mod jøderne, som man betragtede som kriminelle af natur. Historikeren David Reimers fortæller: ”I 1908 skrev chefen for New Yorks politi, Theodore A. Bingham, et indlæg i *The North American Review*. Her pegede han på jøderne og hævdede, at skønt jøderne kun udgjorde en fjerdedel af byens indbyggere, så var ’halvdelen af forbryderne’ jøder. Han forklarede, at ’de er indbrudstyve, brandstiftere, lommetyve og røvere ... men selv om de begår alle former for forbrydelser, så er lommetyveri det, der falder dem mest naturligt.’”¹³¹

Dertil kom yderligere, at universitetsfolk og embedsmænd ofte påstod, at jødiske indvandrere sænkede befolkningens gennemsnitlige intelligens. Dillingham-kommissionens rapport konkluderede, at 63 procent af de skolebørn, der kom fra det sydlige Italien, var ’retarded’, hvilket betød, at de var to eller flere år bagude i forhold til det normale for deres aldersgruppe i skolen. Det blev kun overgået af børnene af polske jøder, der lå på næsten 67 procent. Efter at have screenet indvandrere til USA i årene før Første Verdenskrig erklærede psykologen Henry H. Goddard, at 60 procent af de jødiske og 76 procent af de nye jødiske indvandrere var ”debile”.¹³²

Indvandrerens fødselsrater var også en kilde til dyb foruroligelse. Madison Grant advarede i sin bestseller fra 1916, *The Passing of the Great Race*: ”De indfødte amerikanere forsvinder fra store dele af landet ... De bliver bogstavelig talt fordrevet fra New Yorks gader af sværme af polske jøder.” Han anklagede de indfødte

amerikanere for at være blødagtige og dekadente og for at give sig skæbnen i vold. De "altruistiske idealer" og den "rørstrømske sentimentalitet" hos dem, der var ligeglade med indvandringen, havde ført til en "racemæssig afgrund", hvor hvide, kristne amerikanere "vil forsvinde ligesom athenienserne på Perikles' tid og vikingerne på Rollos tid."¹³³

I virkeligheden var de nye jøder fattige, uuddannede og isolerede indvandrere, der langsomt, men sikkert lod sig integrere i den amerikanske livsstil. Det gik dog hverken hurtigt eller nemt. I 1909 var næsten 26 procent af de amerikanske jøder analfabeter, til sammenligning var tallet for anglo-amerikanerne 1,1 procent. Med tiden skulle de lurvede markedsboder i Londons East End, som britiske aviser og britisk politi fordømte, blive til det, der i dag er Marks & Spencer og Tesco; stegt fisk solgt på gaden blev introduceret af jiddisch-talende indvandrere, og sammen med de franske huguenotters stegte kartofler skulle det blive til inkarnationen af britisk mad: fish and chips. De ludfattige jøder fra Manhattans Lower East Side skulle blive førende intellektuelle og ledende forretningsfolk og politikere. Men der gik ofte to generationer, før de østeuropæiske jøder var fuldt indlemmede i økonomi, uddannelse og politik. Og indtil da medførte deres tilsyneladende tilbageståenhed, at de blev fordømt som en trussel mod civilisationen.

Fra omkring 1880 og til efter Anden Verdenskrig kom der i Europa og Nordamerika en række storsælgende bøger, der fremsatte disse påstande. En af de tidligste og mest indflydelsesrige var *La France Juive* [Det jødiske Frankrig] af den franske journalist Edouard Drumont.

Han påstod, at de nyankomne jøder ikke var loyale over for Frankrig, men over for deres religion, som i realiteten var en erobringsideologi, og at de forsøgte at påtvinge Republikken deres religiøse love.* Som en række kommentatorer har påpeget, minder tonen og argumentationen i Drumonts bog forbløffende meget om den, man i det 21. århundrede finder i bøger af Robert Spencer og Bat Ye'or.

En af hans tyske meningsfæller var den katolske forfatter August Rohling, som udgav en halv snes bøger mellem 1878 og 1903, der beskrev jødedommen som en ideologisk bevægelse, der stræbte efter verdensherredømme og var styret af Talmud, som i hans beskrivelse lærer jøderne ”at behandle kristne som tjenere og tillader jøder at krænke kristne kvinder og at kræve uhyrlige lånerenter af de kristne.” Rohling populariserede ideen om jøden som ”den indre fjende”.

Endnu mere påvirket af Drumont var den tyske journalist Wilhelm Marr, der spillede en stor rolle i forvandlingen af antisemitismen fra et trosspørgsmål for fromme kristne til en udbredt, almengyldig overbevisning. Også han beskrev jøderne som en illoyal, hurtigt-avlende femte kolonne, der var opsat på at påtvinge det omliggende samfund fremmede, religiøse love. Hans bog *Der Sieg des Judentums über das Germanentum* [Jødedom-

* Drumonts teorier gjorde ham i 1899 til den førende anklager mod kaptajn Alfred Dreyfuss i den sensationelle forræderisag. Da Émile Zola i sit brev, *J'accuse* ("Jeg anklager") skrev om besættelsen af "den beskidte jøde, som er vor tids svøbe," henviste han i realiteten til Drumont og hans tilhængere, som havde gjort Dreyfuss-affæren til et afgørende politisk emne.

mens sejr over tyskheden] solgte stort med 12 oplag det første år. Han forklarede omhyggeligt, ligesom invasionsforfatterne gør det hundrede år senere, at han ikke havde noget imod individuelle jøder, faktisk roste han styrken i deres familiesammenhold og deres stærke tro, som han satte i relief mod et svækket og udmattet tysk samfund, der risikerede at blive domineret. Jøderne, skrev han, var grundlæggende ude af stand til at blive assimileret i Europa, og de fulgte deres religions bud om at ”jødifisere” de omgivende samfund.¹³⁴

Disse bestsellere fik hurtigt politisk betydning. I USA blev den politiske bevægelse imod den jødiske invasion sat i søen af The Immigration Restriction League, [Organisationen for Indvandningsbegrænsning], blandt hvis prominente støtter var Harvard University’s rektor, Lawrence Lowell.¹³⁵ Deres lobbyvirksomhed var afgørende for igangsættelsen af lovprogrammerne, der førte til begrænsning af indvandringen i 1920’erne og til den udbredte afvisning af at tage imod jødiske flygtninge før og under holocaust.

Stillet over for et lignende folkeligt pres vedtog Storbritannien *Aliens Act* [Fremmedloven] i 1905. Selv om den ikke indeholdt ordet ”jøde”, er det ifølge Kushner ”tydeligt, at hovedformålet med loven var at standse strømmen til Storbritannien af østeuropæiske jøder.” Loven bevirkede næsten omgående, at antisemitisme blev mere legitim, og årene fra 1904 til 1915 var bemærkelsesværdige på grund af en intens retorik og politik rettet mod jøderne. Den medførte også, at man under Første Verdenskrig deporterede 20.000 udlændinge og internerede 32.000, deriblandt et stort antal jøder.¹³⁶

I Tyskland blev disse nye, populære tanker vævet sammen med svære sociale og politiske forhold, og derved skabtes historiens farligste periode, hvad antisemitisme angår. Men det var ikke uundgåeligt, at Tyskland skulle blive Europas centrum for jødehad. Som Brustejns analyse af perioden konkluderer, så var det kombinationen af ”forringede økonomiske forhold, tiltagende indvandring fra Øst- og Centraleuropa og det revolutionære venstres stigende popularitet i kombination med opfattelsen af, at jøderne var overrepræsenterede på venstrefløjen,” der førte antisemitismen fra at være en understrøm af fjendtlighed før 1870 til at være en åben, folkelig støtte til massemord i 1930'erne. I slutningen af 1923 havde Tyskland oplevet sin første pogrom i det 20. århundrede med plyndringer og angreb på østeuropæiske jøder i Berlins indvandrerkvarter.¹³⁷

Opfattelsen af jøderne som fremmede, det ikke var muligt at få assimileret, i forening med opfattelsen efter 1917 af jøderne som de vigtigste fortalere for radikalisme og voldelig revolution, skulle vise sig at få en dødbringende virkning. I årene efter den bolsjevikiske revolution spredtes *Zions vises protokoller* som en pest ud over Vesten. Det var et russisk fantasiprodukt, der beskrev jødedommen som en politisk bevægelse, der havde overtagelse af verden som mål, og det blev grebet med kyshånd af antisemitter, blandt andre Hitler, som bevis for, at jødedommen ikke så meget var en religion som en erobringssideologi. De tysk-jødiske politikere, der havde embeder i denne periode, fortrinsvis socialdemokrater, gjorde sig stor umage for at indtage stærkt fædrelandskærlige holdninger i enhver henseende, men

kunne alligevel ikke undgå anklager for illoyalitet. Man pegede på den formodede jødiske ledelse af voldelige kommunistiske bevægelser som bevis.* Brustein skriver, ”at den uforholdsmæssigt store repræsentation af jøder i den nyligt opståede kommunistiske bevægelse og *Zions vises protokollers* stadigt stigende popularitet satte fart i påstandene om et jødisk komplot, der som mål havde at sprede forvirring, således at jøderne kunne tage magten i hele verden.” Adolf Hitler var den første, der fik opmærksomhed på højrefløjen med sin teori om, at Tysklands nederlag under Første Verdenskrig var resultatet af et jødisk ”dolkestød i ryggen”. Indvandrede jøder fra øst blev generelt opfattet som politiske trusler, og den ene regering efter den anden advarede dystert om de undergravende tendenser hos jøder fra Polen og Rusland.

Så mens jøderne i tiltagende grad blev ofre for vold og forfølgelse i Tyskland, mente store dele af offentligheden, at de selv var ophavsmændene til den. Det var naturligvis absurd. Tysklands jøder var, om noget, tragisk passive. Selv da de oplevede ydmygelserne og rædslen ved de antisemitiske love, der strammede grebet om dem, reagerede de kun sjældent voldeligt. Men tanken om, at jøderne formåede at udøve revolutionær vold, var blevet almindeligt udbredt. Herschel Grynszpan, en polsk jøde bosat i Paris, reagerede på, at hans slægtninge i Hannover var blevet udvist af Tyskland, ved at købe en

* Selv om der faktisk var fremtrædende jødiske ledere inden for de bolsjevikiske bevægelser, så var jøderne lige så meget ofre for som ophavsmænd til den russiske revolution. Selv soldater fra Den Røde Hær gennemførte pogromer.

pistol og gå ind på den tyske ambassade, hvor han skød og dræbte en diplomat. Den tyske propagandaminister, Joseph Goebbels, vidste, at det var en isoleret hændelse, men han vidste lige så godt, at partimedlemmer og store dele af offentligheden var villige til at tro på, at drabet var en del af et større komplot, så han brugte det som påskud til at få folk på gaderne. Resultatet blev den storm af massedrab, plyndringer og synagogeafbrændinger i Tyskland og Østrig, der skulle blive kendt som *Kristallnacht* ("Krystalnatten").

At den tyske offentlighed tillod disse overgreb viser, at den var kommet til at opfatte jøder som fremmede. Selv hvis de ikke gik fuldt ud ind for hele nazisternes raceprogram, var de tyske borgere gennem litteratur og politik blevet overbevist om, at jøderne, der færdedes omkring dem, aldrig ville blive en del af deres samfund. Denne udbredte opfattelse er med til at forklare, hvorfor den eskalerende vold, jødernes forsvinden og massedrabene på dem i "den endelige løsning" stødte på så begrænset modstand fra offentligheden. De indvandrerfjendtlige ideer om den jødiske invasion var ikke årsagen til holocaust – den kunne kun have været et resultat af højrefløjens intenst etnisk-nationalistiske politik og radikale teorier – men ideerne skabte en atmosfære, som tillod, at de værste uhyrligheder forblev ustraffede, og som fik flertallet af vesteuropæere til at acceptere tanken om, at deres jødiske naboer var fjendtlige fremmede.

VI SER DET IGEN OG igen, når der ankommer en ny gruppe indvandrere, som er medlemmer af en religiøs minoritet, og som ofte er fattige og uvante med deres

nye lands sprog, sæder og skikke og hvordan økonomien fungerer. Som reaktion på offentlighedens uro over disse mærkelige fremmede fremfører forfattere og politikere den samme strøm af skræmte og skræmmende ideer: *De adskiller sig fra tidligere grupper. De ønsker ikke at blive integreret. Deres religion forpligter dem til at påtvinge os andre deres værdier. De vil oversvømme os med deres mange fødsler. De er illoyale, og de kan ty til vold.* Lighederne mellem påstandene om katolikker, jøder og muslimer er ikke tilfældige. Det er de samme påstande, fremført af de samme årsager, og de bliver brugt om den seneste og mest fremmedartede gruppe.

Men det skal også slås fast, at historien aldrig gentager sig. Omstændighederne og konteksten for hver indvandringssbølge er yderst forskellige, og resultatet bliver aldrig præcist det samme. Men vi bør lære at genkende mønstret og at huske den lange, møjsommelige kamp for at blive integreret, som de tidligere bølger har måttet igennem. Og vi bør lære at identificere argumenterne, der hver gang dukker op i litteraturen, i forskningen og i den politiske debat – og sørge for, at vi ikke gentager fejlene.

Noter

115. John T. McGreevy: *Catholicism and American Freedom: A History* (New York: W.W. Norton & Company, 2004).
116. Franca Iacovetta: *Such Hardworking People: Italian Immigrants in Postwar Toronto* (Montreal and Kingston: McGill-Queen's University Press, 1992); Franca Iacovetta: "Ordering in Bulk: Canada's Postwar Immigration Policy and the Recruitment of Contract Workers from Italy," *Journal of American Ethnic History* 11, nr. 1 (1. oktober, 1991): s. 50-80.
117. Paul Blanshard: *American Freedom and Catholic Power* (Boston: Beacon, 1949), s. 279.
118. John Palmer Gavit: *Americans by Choice* (New York: Harper, 1922).
119. Leo Lucassen: *The Immigrant Threat: The Integration of Old and New Migrants in Western Europe since 1850* (Urbana: University of Illinois Press, 2006), s. 22, 48.
120. Peter Schrag: *Not Fit for Our Society: Immigration and Nativism in America* (Berkeley: University of California Press, 2010).
121. McGreevy: *Catholicism and American Freedom*, s. 95.
122. *Ibid.*, s. 92.
123. Ray Allen Billington: *The Protestant Crusade; 1800-1860: A Study of the Origins of American Nativism* (Chicago: Quadrangle Paperbacks, 1938), s. 327.
124. R. Scott Appleby og John T. McGreevy: "Catholics, Muslims, and the Mosque," *New York Review of Books* 30 (2010).
125. McGreevy: *Catholicism and American Freedom*.
126. William I. Brustein: *Roots of Hate: Anti-Semitism in Europe before the Holocaust* (Cambridge: Cambridge University Press, 2003), s. 104; Ian Goldin, Geoffrey Cameron og Meera Balarajan: *Exceptional People: How Migration Shaped Our World and Will Define Our Future* (Princeton: Princeton University Press, 2011).
127. Brustein: *Roots of Hate*, s. 114.
128. Robert Winder: *Bloody Foreigners*, ny udgave (Abacus, 2005).
129. Tony Kushner: *The Persistence of Prejudice: Antisemitism in British Society during the Second World War* (Manchester: Manchester University Press, 1989), s. 79-80.

130. David A. Gerber, red.: *Anti-Semitism in American History* (Urbana: University of Illinois Press, 1986), s. 24.
131. David M. Reimers: *Unwelcome Strangers: American Identity and the Turn Against Immigration*, ny udgave (New York: Columbia University Press, 1999).
132. Schrag: *Not Fit for Our Society*, s. 71, 80.
133. Ibid., s. 75.
134. Brustein: *Roots of Hate*, s. 131.
135. Leonard Dinnerstein: *Antisemitism in America* (New York: Oxford University Press, 1995), s. 44.
136. Kushner: *The Persistence of Prejudice*, s. 11.
137. Brustein: *Roots of Hate*, s. 139.